

гато не оставало мѣсто, напрымѣрь *снѣ, днѣ*, и пр. Само въ грѣцките думи десетиричното *І* са е употрѣбляло правилно, напрымѣрь *Іисусъ, Іерусалимъ*, и пр. Славянете сж захванале да пишатъ *І* преди гласните букви не по-рано отъ XV-ятъ вѣкъ.

8) Между гласните букви *о* и *ѡ* не е сжществовало никакво звуково отличие. Въ старославянскиятъ езикъ послѣдната буква са е писала само въ чуждите собствени имена, напрымѣрь *Иѡанъ, Ирѡнъ, Ѡѡдоръ*, и пр. Въ новославянскиятъ езикъ тя са употрѣблява въ слѣдующите случаи: а) за да са обозначатъ предлозите, които са сжединяватъ съ глаголите и съ сжществителните, напр. *ѡклокъза, ѡкличеніе, ѡкъз, ѡгрѣскѣ, ѡудѣ* (*Ѡклокъза, и пришедъ онъ ѡкличитъ мѣръ ѡ грѣскѣ и ѡ правѣдѣ и ѡ сѣдѣ*. Иоанъ XVI., 8); б) въ падѣжите на множественното число за отличие отъ сходните съ тѣхъ падѣжи въ единственното число, напрымѣрь, родителниятъ падѣжъ множ. число *отрокъ, воинъ* отъ именителниятъ падѣжъ единственно число *отрокъ воинъ*, и дателниятъ падежъ множественно число *отрокомъ, оученикомъ* отъ творителниятъ падѣжъ единственно число *отрокомъ, оученикомъ*; в) въ нарѣчитята за различието имъ отъ прилагателните имена изъ срѣдниятъ родъ, напрымѣрь *малѡ* (прилаг. *мало*), *тамѡ, такѡ*, и пр.; г) въ родителниятъ падѣжъ на единственно число въ мѣстоименията и въ прилагателните имена за отличие отъ винителниятъ падѣжъ отъ сжщото число, напрымѣрь, „*оудѣ его отецъ его*“.

9) Буквата *оу* е замѣнена въ новосла-